

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 aprilie 2017

mun.Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii –Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Nadejda Toma, Ghenadie Nicolaev, a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Costru Tatiana în numele inculpatului Becalo Mihail, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 24 decembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2016, în cauza penală în privința lui

Becalo Mihail XXXXXX,

născut la XXXXXXXX, originar din r-nul XXXXX, s. XXXXXXXXXXX, domiciliat în mun. XXXXXX, str. XXXXXX, nr. XX, ap. XX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 20 martie 2014 - până la 24 decembrie 2015 (instanța de fond);*
- 2. de la 01 martie 2016 - până la 10 martie 2016 (instanța de apel);*
- 3. de la 26 decembrie 2016 – până la 11 aprilie 2017 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹⁾ Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 24 decembrie 2015, Becalo Mihail a fost condamnat în baza art. 264 alin.(1) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

În temeiul art. 90 alin. (1) Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

S-a dispus admiterea în principiu a acțiunii civile înaintate de cet. Popescu T. privind încasarea prejudiciului material, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Becalo Mihail, la 06 septembrie 2013, aproximativ la ora 08¹⁰, conducând automobilul de model „XXXXXXXXX” cu n/î XXXXXXXXXXX, deplasându-se pe str. Ceucari din direcția str. Calea Orheiului spre str. Socoleni, mun. Chișinău, încălcând prevederile art.11, 45, 46 din Regulamentul Circulației Rutiere, a tamponat pietonul minor Popescu Marius,

care traversa carosabilul din dreapta spre stânga relativ deplasării automobilului, prin fața unui microbuz.

În rezultatul accidentului minorului Popescu Marius, i-au fost cauzate potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 2984/D din 16.12.2013 vătămări corporale medii.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Costru T. în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri, cu stabilirea unei pedepse sub formă de amendă, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport. Consideră că instanța i-a stabilit inculpatului o pedeapsă prea aspră, fără a ține cont de faptul că norma penală în baza căreia a fost condamnat prevede pedepse alternative.

S-a mai menționat, că instanța la stabilirea categoriei de pedeapsă nu a ținut cont de faptul că infracțiunea face parte din categoria celor mai puțin grave, inculpatul pentru prima dată a fost atras la răspundere penală, a recunoscut vina, s-a căit de cele comise, se caracterizează pozitiv.

Totodată, apelantul a menționat că Becalo M. de meserie este șofer având un stagiu de muncă mai mare de 34 ani, consideră că aplicându-i pedeapsa complementară – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, acesta este lipsit de unica sursă de existență.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2016, apelul declarat de avocat în numele inculpatului, a fost respins, ca nefondat.

5. În argumentarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsă în limitele legii, ținându-se cont de criteriile generale de individualizare a acesteia prevăzute de art. 61, 75 Cod penal.

Totodată, Colegiul penal a menționat că, ținând cont de comportamentul inculpatului care după săvârșirea accidentului timp de 3 ani nu a întreprins nici o acțiune în vederea recuperării prejudiciului cauzat părții vătămate, solicitările apelantului privind stabilirea unei pedepse mai blânde sunt neîntemeiate.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul Costru T. în numele inculpatului, care invocând temeiurile de drept prevăzute la art.427 alin.(1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora în partea ce ține de aplicarea pedepsei complementare – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

În argumentarea soluției solicitate recurenta a invocat aceleași motive care anterior au fost menționate în cererea de apel, suplimentar menționând, că la 14.04.2016 Becalo M. a încheiat o tranzacție de împăcare cu reprezentantul legal al părții vătămate, ultima declarând că nu are careva pretenții materiale sau morale față de inculpat.

Totodată, s-a menționat că instanțele nu au examinat toate probele prezentate pentru adoptarea unei soluții de condamnare în baza art. 264 alin. (1) CP și fără a ține cont de persoana inculpatului și condițiile de viață ale acestuia i-au stabilit o pedeapsă mai aspră din numărul celor alternative.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului solicitând respingerea acestuia ca fiind inadmisibil, deoarece recurentul critică hotărârea contestată sub aspectul greșitei individualizării a pedepsei, însă instanțele de judecată corect au stabilit pedeapsa inculpatului, ținând cont de prevederile art. 61,75 Cod penal.

8. Verificând hotărârea recurată prin prisma criticilor formulate de recurent, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul ordinar declarat urmează a fi respins din următoarele considerente.

Conform art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a agrava situația condamnatului.

Potrivit textului recursului, avocatul Costru T. invocă ca temei de casare a hotărârii contestate pct. 6),10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței și când a fost aplicată o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

Analizând decizia recurată prin prisma criticilor formulate Colegiul lărgit reține că temeiurile pentru recurs semnalate de recurent nu și-au găsit confirmarea în speța dată.

Totodată, instanța de recurs atestă, că autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente nu se va pronunța referitor la aceste aspecte, însă critică hotărârile contestate în partea pedepsei, nefiind de acord cu categoria de pedeapsă stabilită.

La acest capitol Colegiul lărgit conchide că sunt neîntemeiate motivele

recurentei, precum că instanțele de fond incorect au individualizat pedeapsa și neîntemeiat nu au aplicat în privința inculpatului o pedeapsă alternativă.

În acest context instanța ține să menționeze, că analizând textul sentinței, care a fost menținută de instanța de apel, se constată că, la stabilirea pedepsei instanța de fond, ținând cont de cerințele art. 75 alin. (2) Cod penal, și-a argumentat riguros soluția adoptată, invocând motive concrete din care considerent a ajuns la concluzia că o pedeapsa mai blândă din numărul celor alternative prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia l-a condamnat pe Becalo M. nu-și va atinge scopul, iar soluția precum că *„inculpatul este pasibil de răspundere penală în limita sancțiunii art.264 alin. (1) Cod penal sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe un termen de probă de 2 ani”* este justă și legală, deoarece unul din scopurile pedepsei penale este restabilirea echității sociale, or aplicarea unei pedepse sub formă de amendă sau muncă neremunerată în folosul comunității pentru infracțiunea comisă de inculpat, reieșind din circumstanțele cauzei, nu este oportună și echitabilă.

Instanța de recurs reține că, deși infracțiunea săvârșită de inculpat se clasifică potrivit alin. (3) art. 16 Cod penal, ca una mai puțin gravă, și sunt prezente circumstanțele atenuante–recunoașterea vinei și căința sinceră, nu poate fi neglijat faptul că inculpatul pe parcursul examinării cauzei atât în instanța de fond cât și în cea de apel nu a recuperat măcar parțial prejudiciul material și moral, fapt ce denotă atitudinea indiferentă a acestuia față de consecințele care au survenit din cauza acțiunilor sale.

În viziunea instanței de recurs, pedeapsa închisorii, cu suspendarea condiționată a executării acesteia, aplicată lui Becalo M. a fost stabilită corespunzător gravității faptei, astfel, instanțele au ținut cont de consecințele survenite, pericolul social al infracțiunii, atitudinea inculpatului față de cele comise, precum și luând în considerație, circumstanțe atenuante stabilite.

Tot aici Colegiul reține, că prima instanță întemeiat a aplicat și pedeapsa complementară, fiindcă în cauza dată nu au fost stabilite circumstanțe ce ar justifica neaplicarea acesteia, iar motivul indicat de recurent precum că privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport l-ar lipsi pe inculpat de surse de existență, nu poate fi reținut de către instanța de recurs, întrucât pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea inculpatului, cât și din partea altor persoane. Ca măsură coercitivă, pedeapsa stabilită

inculpatului, are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Elocvent în aceste sens, este că pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia, a fost individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Astfel, având în vedere, că inculpatul **a săvârșit încălcarea regulilor de circulație rutieră, în urma căreia a fost tamponat un minor, care regulamentar traversa strada pe trecerea de pietoni**, căruia i s-au cauzat vătămări medii a integrității corporale, prin ce a pus în pericol viața acestuia, Colegiul conchide că pedeapsa complementară – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, aplicată de către instanța de fond, este stabilită corespunzător gravității faptei în raport cu pericolul social al acesteia și consecințelor survenite.

Referitor la argumentul invocat de apărare prin care se invocă că la 14.04.2016 Becalo M. a încheiat o tranzacție de împăcare cu reprezentantul legal al părții vătămate, ultima declarând că nu are careva pretenții materiale sau morale față de inculpat Colegiul reține, că potrivit art.427 alin. (1) CPP *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel*. În speță, decizia contestată a fost pronunțată la 10 martie 2016, iar inculpatul a recuperat prejudiciul reprezentantului legal al părții vătămate la 14 aprilie 2016, adică peste 35 de zile după pronunțarea hotărârii. Prin urmare, se atestă că la data pronunțării soluției de către instanța de apel o atare tranzacție nu era încheiată, iar prejudiciul material și moral nu era recuperat, astfel că corect Curtea de Apel a menționat că inculpatul nu a recuperat prejudiciul.

Din considerentele nominalizate, instanța de recurs apreciază hotărârile contestate ca fiind corecte și legale, astfel că pedeapsa stabilită și individualizată de către instanța de fond care a fost menținută de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, fiind în limita prevăzută la sancțiunea normei penale în baza căreia Becalo M. a fost condamnat.

În consecință, Colegiul reține că, temeiurile invocate de recurent prevăzute la art. 427 alin. (1) pct.6),10) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la judecarea prezentului recurs, iar argumentele avocatului Costru T. sunt neîntemeiate, fapt ce impune incontestabil concluzia de respingere a acestuia ca inadmisibil cu menținerea hotărârii contestate.

9. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Costru Tatiana în numele inculpatului Becalo Mihail, împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2016, în cauza penală în privința lui *Becalo Mihail XXXXXX*, cu menținerea hotărârii contestate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 mai 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti

Nadejda Toma

Ghenadie Nicolaev